

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1123/24
30.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ирене Трифуновић Радуловић, председника већа, Иде Никитовић и Марине Бркић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Петровић, адвокат из Београда, ул. Црнотравска бр. 11/185, против туженог ББ, из ..., чији је пуномоћник Владан Каличанин, адвокат из Београда, ул. Аце Јоксимовића бр. 61/а, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 10855/18 од 18.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 30.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 10855/18 од 18.09.2023. године у ставу другом, трећем и четвртном изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 10855/18 од 18.09.2023. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 26.300 евра са каматом на наведени износ по Закону о затезној камати за валуту евро, почев од 31.08.2021. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му преко досуђеног, а до траженог износа, исплати износ од још 45.636,09 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и у делу за камату по Закону о затезној камати на валуту евро на износ од још 11.974,19 евра (као разлику досуђеног износа од 26.300,00 евра, а до траженог износа од 38.274,19 евра на име главног дуга), за период од 31.08.2021. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 4.000 евра са каматом по

Закону о затезној камати на валуту евро, почев од 20.05.2011. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 761.425,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован предлог тужиоца за ослобађање од плаћања трошкова поступка на име судских такси.

Против наведене пресуде, тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих законом прописаних разлога, побијајући је у ставу другом, трећем и четвртном изреке. Трошкове поступка је тражио и определио.

Тужени је поднео одговор на жалбу.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11 са изменама и допунама), другостепени суд је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, а супротно наводима жалбе тужиоца ни она из тачке 12 истог става јер пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о свим битним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, у својству закупаваца, и тужени, у својству закупца, су дана 01.07.2003. године закључили усмени уговор о закупу пословног простора у ..., у ... Уговорена је месечна закупнина у износу од 1.500 евра. Уговор о закупу тужени је закључио као физичко лице, а не у својству законског заступника привредног друштва “...” д.о.о. ..., иако су закупљене просторије коришћене за обављање делатности овог привредног друштва, чији је заступник и оснивач био овде тужени. Од фебруара 2004. године, тужени је почео да касни са исплатом закупнине, те је у септембру месецу 2004. године, сачињен споразум парничних странака којим је констатовано да тужени тужиоцу на име неплаћених закупнина дугује износ од 11.500 евра. Тужени се из спорног пословног простора иселио неутврђеног дана, у јануару или фебруару 2006. године. Пре иселења, дана 10.01.2006. године, сачињен је споразум у којем је констатовано да висина дуга туженог према тужиоцу износи 46.300 евра, који износ обухвата не само неплаћену закупнину, већ и телефонске рачуне и остале трошкове - комуналије, кречење и два месеца закупнине како би тужилац имао времена да уреди простор за поновно издавање. Од потписивања споразума и изласка из пословног простора, па до дана пресуђења у овој парници, тужени је тужиоцу исплатио укупан износ од 20.000,00 евра. Након изласка туженог из пословног простора, странке су сачињавале нове споразуме о признању дуга са вишеструко увећаним стањем дуга у односу на споразум од 10.01.2006. године (споразум од 14.06.2006. године по коме је дуг износио 62.400 евра, у који је урачуната неплаћена закупнина закључно са 31.05.2006. године, неплаћени рачуни у претходним годинама, судска извршна пресуда од јануара 2006. године, трошкови увођења нове треће линије, неплаћених комуналија, неплаћене струје, неплаћене 3 птт линије, довођење стана у првобитно стање; споразум од 04.10.2007. године којим су констатовали да је последњим протоколом сачињеним 16.05.2007. године, утврђена висина дуга у износу од 80.000 евра, коју је тужени био дужан да плати најкасније до

јула месеца 2007. године, па како то није учинио, на име поновног пролонгирања, обавезан је да плати и додатну суму од 5.000 евра; споразуму од 21.06.2008. године којим је утврђена нова висина дуга у износу од 91.300 евра; споразум од 15.09.2010. године по коме је дуг износио 115.000 евра; споразум од 18.07.2011. године по коме је дуг износио 135.000 евра по основу доспелих, а неплаћених закупнина и доспелих неплаћених рачуна за режије)

Правилно је поступио првостепени суд када је применом правила о терету доказивања из члана 7, 228,229 и 231 ЗПП, а имајући у виду и одредбу члана 17 и 262 ства 1 Закона о облигационим односима, одлучио као у ставу другом и трећем изреке и за своју одлуку дао правилне и јасне разлоге које прихвата и другостепени суд. Према правилној оцени првостепеног суда дуговање туженог према тужиоцу у вези са закупом предметне непокретности износило је 46.300 евра према споразуму од 10.01.2006. године, који износ је обухватао како трошкове неплаћене закупнине, тако и остале паушално одређене трошкове у периоду док је тужени користио ту непокретност, па је, имајући у виду да је изведеним доказима утврђено да је тужени тужиоцу у међувремену исплатио износ од 20.000 евра, правилно закључио да укупно дуговање туженог према тужиоцу износи 26.300 евра, односно да тужилац није доказао своје потраживање по основу главног суда преко тог износа, као ни по основу обрачунате камате за период пре 31.08.2021. године. Правилно је првостепени суд оценио и да остали споразуми, закључени након 10.01.2006. године, не могу послужити као основ за обавезивање туженог, имајући у виду да износи наведени у њима не представљају стварне трошкове које је тужилац имао у вези са предметном непокретношћу у периоду њеног коришћења од стране туженог нити је тужилац до закључења расправе пружио разумно и објективно прихватљиво објашњење о томе на који начин је његово потраживање од исељења туженог готово утротручено. Правилно је првостепени суд одбио и тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име трошкова за инфостан исплати износ од још 4.000 евра, јер тужилац није доказао да је ово потраживање у вези са материјално-правним односом странака поводом уговора о закупу нити да се оно односи на период у коме је тужени користио предметни простор.

Правилност тако донете пресуде у побијаном делу – ставу другом и трећем изреке није доведена у сумњу жалбеним наводима тужиоца.

Чињенични закључак на коме је заснована побијана пресуда изведен је на основу оцене доказа, која је, супротно наводима жалбе, дата у свему у складу са одредбом члана 8 ЗПП. У конкретном случају, првостепени суд је ценећи све изведене доказе, како расположиве писане доказе, тако и исказе сведока и странака, као и целокупно држање и процесно понашање странака у поступку, те општи утисак који је свака од странака оставила на суд приликом давања исказа, дао управо такву њихову анализу, односно оцену која садржи уверљива и логична објашњења зашто у погледу одлучних чињеница које се тичу висине дуга туженог по основу закупа предметне непокретности, у потпуности поклања веру исказу туженог и зашто прихвата обрачун дуговања туженог према тужиоцу из њиховог споразума од 10.01.2006. године, док остале споразуме и изјаве које су сачињене накнадно не прихвата.

Тужилац својим жалбеним наводима практично врши анализу изведених доказа и излаже своје виђење њихове веродостојности, указујући на, по његовом схватању, неприхватљиве разлоге због којих је првостепени суд у целости прихватио исказ туженог у погледу спорног потраживања. Међутим, на тај начин није доведена у сумњу оцена изведених доказа и значај чињеница које из њих произлазе, а које је у разлозима побијане пресуде изложио првостепени суд. Ово посебно у одсуству јасног, животно оправданог и прихватљивог разлога, зашто би се након иселења туженог из предметне непокретности, осим за случај да у дуг није обрачуната и зеленашка камата како то указује тужени, његово дуговање по основу закупа и коришћења те непокретности вишеструко увећавало, како то произлази из изјава и споразума сачињених након 10.01.2006. године. У ситуацији када је садржина тих доказа основано доведена у сумњу, на тужиоцу је био терет доказивања постојања, висине и структуре дуга, прецизније, тврдње да дуг туженог према њему у погледу неплаћених закупнина и других трошкова, превазилази досуђени износ, а што је у конкретном случају изостало, па је о постојању тих чињеница, првостепени суд правилно закључио применом правила о терету доказивања.

У складу са тако датом оценом свих изведних доказа правилан је и чињенично - правни закључак првостепеног суда да нема основа за обавезивање туженог на плаћање износа преко досуђеног износа од 26.300 евра са каматом од 31.08.2021. године, као и износа од 4.000 евра на име трошкова за инфостан.

Приликом одлучивања другостепени суд је имао у виду и остале жалбене наводе које није посебно образлагао на основу овлашћења из члана 396 став 1 и 2 ЗПП.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредаба члана 153 став 1 и 154 и 163 ЗПП уз правилан обрачун по АТ према вредности усвојеног дела захтева.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 390 ЗПП донета је одлука као у ставу првом изреке ове пресуде.

Како тужилац са жалбом није успео, то му трошкови другостепеног поступка не припадају, због чега је одлучено као у ставу другом изреке, а на основу одредбе члана 165 у вези члана 153 став 1 ЗПП.

Председник већа - судија
Ирена Трифуновић Радуловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић